

stuen fik han endelig Foretræde og traf Obersten i overgivent Lune, stærkt blussende efter Frokosten.

Den gamle Militær gav sig ugenert til at smile af den lille grimme Jøde, der gjorde sin Indtrædelse i graa Gamasjer, med Cylinderhatten og et Par sammenlagte Handsker i Haanden.

„Se Goddag!“ sagde han og satte sig ved sit Skrivebord uden at byde den anden Plads. „Hvordan staar det til, min gode forhenværende Ørkenvandrer?“

Hr. Delft satte sin blaalige Monocle for Øjet og vrinskede af paatagen Fornøjelse. Han vejrede god Forretningsstemning og var for klog til at ødelægge sine Chancer ved at vise sig fornærmet.

Efter nogen Forhandling lykkedes det ham da ogsaa at faa Obersten til at gøre en Bestilling.

Han havde allerede pakket sine Sager sammen og stod igen med Hatten og Handskerne i Haanden som for at gaa, da han pludselig lagde sit friserede Chimpanse-Hoved paa Siden og sagde:

„Tør jeg gøre Hr. Obersten et Spørgsmaal i Fortrolighed?“

„Hvad er det?“

„Har Hr. Obersten hørt om det store nye Nationalforetagende, som er under *ventilation*?“

„Kender ikke noget til det.“

„Virkelig ikke?“

„Jeg passer mit eget ... holder mig helst udenfor Spektaklet, veed De.“

Hr. Delft saae bort med sit lumskeste Smil. Nu, da Forretningen var gjort, var Lejligheden kommen til at gengælde Obersten hans „Ørkenvandrer“.

„Ach — ja!“ sagde han og rystede paa sit lokkede Hoved. „Tiden har forändret sig. Nu er det de Unge, man alle Vegne raaber paa. De gamle prøvede Kræfter skubbes tilside ... ignoreres ganz und gar. Ungdommen har Ordet!“

„Hvad var det saa, De vilde sige mig?“ afbrød Obersten ham pludselig utaalmelig og med Kommando i Stemmen.

„Det er et stort Frihavnsprojekt, der er paa Stabelen. Af en helt ung Mand, ganske en Jüngling, Sidenius hedder han.“

„Naa — den Brølaber!“ sagde Obersten. „Ham kender jeg tilfældigvis. Han har jo i sin Tid rendt os alle paa Dørene